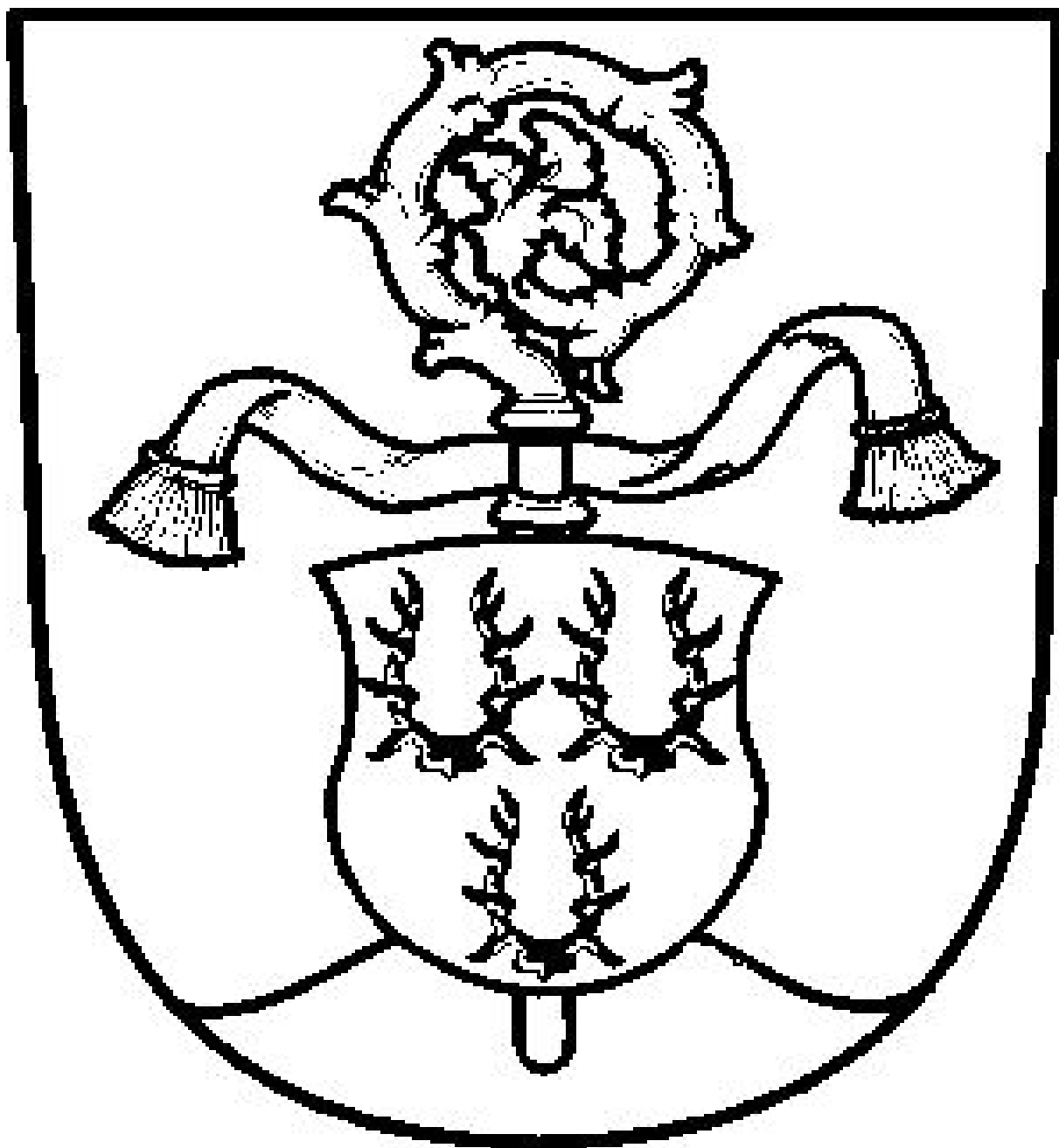

DĚPOLTOVICKÉ LISTY

číslo 7

2021

vánoční vydání

Vydává obec Děpoltovice reg.č. RK 697/99 – 10

Redakce: Jaroslav Kareš

Počet výtisků: 110 ks

Když jsme si na konci minulého roku připíjeli na rok 2021, kdo z nás tušil, že budeme stále součástí boje proti pandemii? Kdo z rodičů a učitelů pomyslel na komplikovanou výuku žáků a studentů? Kdo z podnikatelů a jejich zákazníků na zavřené provozovny? Kdo z nemocných na odklad vyšetření a operací? Kdo z nás na to, že běžnou součástí naší výbavy budou roušky, respirátory a další omezení? A to nemluvíme o tom nejmudnějším; o tragédii nejhorším koncem.

Proč i přesto stavíme do materiální stránka,

prožít bez ohledu na pandemii, pokud zůstaneme zdraví. O tu duchovní dimenzi však nejde; jde o nákupy, dárky, plné štědrovečerní tabule.

Má to však jednu podmínku - musíme se nejprve s covidem domluvit aby i on respektoval vánoční svátky a my si je mohli užít.

Tvářit se, že tu koronavir o Vánocích už nebude je pouhá pošetilost. Kolik z nás jí ale ochotně podlehnou? A důsledky? Kdo má někoho z blízkých ve zdravotnictví a pečovatelských službách, dobře ví, že ti lidé další nápor donekonečna nevydrží.

Stejnou pošetilostí ze strany vlády by tudíž bylo rozvolňování protikoronavirových opatření jenom proto, že budou Vánoce.

popředí Vánoce? Myšlena je jejich duchovní dimenzi svátků můžeme

VÁNOCE ZÁPADNÍHO KRUŠNOHOŘÍ

Krušnohorské Vánoce – to je specifický a tradiční pojem, zejména v Německu! Krušnohorské zimy bývaly v minulosti (někdy i dnes) vždy plné sněhu, dlouhé a strastiplné. Jejich hlavní církevní a zvykovou událostí byly svátky Vánoc. Blízkost Saska se na Božím Daru projevila řadou typických vánočních obyčejových artefaktů převzatých ze saského území. O Vánocích zdobily domácnosti betlémy, pohyblivé modely dolů, obloukové

svícny zvané Schwibbogen, louskáčky ořechů v podobě mužských figurek, kouřící panáčky s voňavými „františky“ a zejména velké množství dřevěných vyřezávaných figurek. Božidarští řezbáři a truhláři zhotovovali jako místní specialitu dřevěné kříže sestavené ze stovek drobných štípanek. Hlavními součástmi a symboly Vánoc byly betlém, ozdobený smrček, slavnostní večeře o Štědrém dnu a štědrovečerní nadílka s Ježíškem. Štědrovečerní večeře bývala v chudých domácnostech Krušnohoří mnohem skromnější nežli v podhorských regionech Karlovarska.

Hlavní událostí dne byla slavnostní večeře a následná nadílka pro děti. O večeři se mělo hodně jíst a pít. Na štědrovečerní stůl mělo přijít devatero či sedmero jídel. Sled a druhy jídel se v jednotlivých obcích lišily. Všude byly oblíbené pečené placičky z kynutého těsta. Měly velikost vejce, spařovaly se horkým mlékem, polévaly hustým sirupem či zavařeninou a sypaly perníkem. Na vsi jim žertovně přezdívali „selská ryba.“ Ve městech se jedl hlavně různě upravovaný kapr: smažený, pečený, načerno, namodro, v huspenině, v polské omáčce s knedlíky aj. Velice pozorně se pojídala hlava kapra. Otec rodiny z ní vyňal dvě kůstky zvané „Ryba“ a „Matka Boží“. Názvy byly odvozeny z tvaru kostí. Kostičky se nosily po celý rok v peněženke pro štěstí. V chudších rodinách se místo kapra podávaly jiné ryby, např. treska, sled' či ryby říční. Jídlo začínalo polévkou. Byla rybí, hrachová, s játrovými knedlíčky či pivní. K rybě se podával bramborový salát nebo bramborová kaše. Dále přišly na stůl i bramborové knedlíky, kynuté knedlíky, knedlíky z ječmenového těsta, jablečný závin, koláče, jablka, ořechy a sušené ovoce. Z nápojů uveďme pivo, ve městech i víno, punč, grog, destiláty,

kávu a čaj. V Krušných horách se jedly žemle máčené v teplém mléce a houbová omáčka s bramborovým knedlíkem (Pernink).

Po skončení večeře se v 19. století nechával na stole přes noc ležet bochník chleba, aby jej bylo vždy dost. Místy nechávali stát celé jedno jídlo. Tento zvyk měl staré kořeny až v pohanských dobách. Jednalo se o obětinu, jejíž povahu vyjadřovaly i další atributy Vánoc: vánoční stromek, hostina, zabití prasete a nošení zbytků od jídla na zahradu. Zvláštní péči dostávala o Štědrém dnu také domácí zvířata a dobytek, každému bylo dopřáno lepší krmení a často zvířata dostala i přilepšení od štědrovečerního stolu.

Vánoční nadílka se děla různě. Kolem poloviny 19. století byla často až po půlnoční mši, později se nadělovalo dětem po večeři či někde až ráno na první svátek vánoční. Po roce 1900 všude převládly nadílky hned po večeři. Příchod Ježíška ohlašoval zvonek. Děti si Ježíška představovaly jako anděla, který přilétával zlatým kočárem taženým bílým koněm. Dárky byly rozličné, na vsích dosti skromné, leč praktické. Chlapci dostávali zpravidla nějaké oblečení a ke hraní dřevěné figurky, např. povoz s koňmi. Děvčata byla obdarována rovněž ošacením a k tomu dostala třeba kolébku s panenkou, prstýnek, hřeben a jehelníček. Ve městech převažovaly moderní hračky. Vyvrcholením Štědrého dne byla půlnoční mše v kostele. Na mši chodili všichni dospělí v domě, jen babička hlídala děti. Až do sklonku 19. století bývala mše silně navštěvovaná, postupně však doznala stále většího úbytku věřících.

První a druhý svátek vánoční

O tzv. Hodu Božím vánočním (25. prosinec) se vzájemně navštěvovali příbuzní a přáli si veselé Vánoce. Nová doba návštěvy potlačila rozesíláním tištěných vánočních pohlednic. Těžištěm dne bývala v minulosti návštěva mše. O prvním či druhém svátku vánočním chodili kmotřenci přát svým kmotrům a dostávali za to dárky, k nimž vždy patřila vánočka, někdy se zapečeným penízem. Obědy byly bohaté, ale bez nějakého určitého sledu. Jedla se vepřová pečeně, pečená husa, drůbež, zvěřina a také jáhlová kaše.

Ojedinele kluci nebo mládenci šlehali děvčata „barborkami, za což dostávali žemle, vánočku, koláče a lihoviny, nejráději kmínku. Někde se švihalo až o den později, na Štěpána. Muži chodili odpoledne posedět do hospody. Ženy chodily po návštěvách, hostily se vánočkou, kterou s oblibou máčely do kmínky.

O druhém svátku vánočním neboli o Štěpánu (26. prosinec) se měli projet koně nebo měli být alespoň vypuštěni ze stáje, aby zůstali zdraví. Mučedník sv. Štěpán platil za patrona koní. Sedláci v ten den koně s oblibou zapřahali do saní a vyráželi s nimi na delší okázalé vyjížďky. Na Štěpána byli přijímáni sloužící, což se však rovněž dělo o Silvestru a na Nový rok. Toho dne se měly nechat posvětit sůl, víno a voda. Obě tekutiny se měly pít proti uštknutí zmijí. Poprvé od počátku adventu se na Štěpána smělo tančit, takže se odbývaly četné vánoční věnečky.

Z knihy Za ztracenou slávou Západního Krušnohoří od Stanislava Burachoviče

VÁNOCE V LETECH, KDY SE MĚNILA HISTORIE

Píše se rok **1918**, republika má šestinedělí za sebou a přichází první Vánoce. Zemi po válce sužuje hlad, všeho je nedostatek, vážne zásobování, všudypřítomná je touha po vyšších mzdách a po lepším bytí.

Pondělí, středa a pátek jsou bez masa. Euforie z dosažené samostatnosti je ale silnější. A lidé svátky slaví, stejně jako v dalších pohnutých letech **1938, 1948 nebo 1968**.

Ani při hospodářské krizi, ani za druhé světové války, ani v 50. letech nebyla podle pamětníků chudoba tak tíživá, jako právě v prvních dvou letech Československa. Jídla bylo málo a vydávalo se jen na lístky. Bujel černý obchod, na všechno se stály mnohahodinové fronty.

A tomu všemu odpovídaly i prvorepublikové Vánoce v roce 1918, ale i 1919. Dárky byly mnohdy skromné a neobvyklé. Na vánočním stromečku viseli nejen ozdoby, ale i kousky chleba či staniolu, nebo dokonce náboje.

Vedle hraček a oblíbených knih dělala zaurčitých okolností radost i figurka z chleba, jablko, pasta na zuby, ešus naplněný vodkou, kousek mýdla či obyčejná konzerva.

Předvánoční nákupy se nesly v duchu nedostatku. Nedostávalo se nejen ryb, ale kupříkladu i kvasnic potřebných na vánoční těsto, místo čaje a kávy byly k dispozici jen náhražky. Dobové novinové inzeráty nicméně dokládají, že se nakonec i sladkosti o Vánocích přece jen na trhu objevily. K mání byly především fondány, karamely a větrové nebo sladové bonbony.

Holčičky toužily po panenkách a k nim „nezbytných“ doplňcích – pokojíčcích, kuchyňkách s nádobíčkem. Kluci zase po cínových vojáčkách, dřevěných hračkách na kolečkách k tahání za sebou nebo po houpacích koních. Málkdo však skutečně v prvních letech takový dárek pod stromečkem našel. Panenky pak měly hlavu a končetiny z celuloidové hmoty, tělo z kůže nebo látky vycpané pilinami. Trh nabízel i gumové panenky a také miminka - plaváčky, které bylo možné koupat. Chudší dívky se radovaly z papírových panenek na arších, ze kterých je vystříhaly i spolu s jejich oblečením.

Vánoce roku **1938**, kdy republika o tři měsíce dříve přišla kvůli mnichovské dohodě o podstatnou část svého území, přímo o Vánocích pak také o jednoho ze svých nejznámějších spisovatelů, Karla Čapka, byly ve znamení uprchlíků z okupovaného pohraničí. Ti po tisících opouštěli svá obydlí a zaplavovali vnitrozemí. Nejednalo se jen o Čechy – byli mezi nimi i němečtí antifašisté a nacisty pronásledovaní Židé.

Uprchlíků bylo tolik, že byli načas provizorně ubytováni i v sokolovnách, školách, továrních skladech nebo v odstavených železničních vagoncích. Již před Vánocemi se zdvihla vlna solidarity. Probíhali sbírky, noviny apelovaly na občany: „Dovoláváme se lidskosti každého z vás, pomozte dětem, které musely opustit své domovy! Věříme, že není mezi vámi ani necitelnosti, ani sobeckosti a že tato výzva nebude nikým oslyšena!“ Před vánočními svátky se kampaň ještě vystupňovala. Na náměstí stály Vánoční stromy republiky a lidé přispívali na děti uprchlíků, aby i v provizorních podmínkách mohly prožít pěkné Vánoce.

Dobročinné organizaci České srdce se přihlásily tři tisíce rodin, které se nabídly, že si k sobě na Vánoce vezmou děti, jež ztratily domov. Poslední neděli před svátky vrcholila sbírka Národní pomoci. Toho dne panovaly patnáctistupňové mrazy, kdo nemusel, nevycházel, a tak si skauti, kteří jednotlivé domácnosti obcházeli, libovali, že skoro každého zastihli doma. Sbírka byla velice úspěšná, lidé měli připraveny peníze i balíky s ošacením a hračkami. Také dobrovolné sestry Červeného kříže vyjížděly do míst, kde byli ubytováni utečenci, a rozdávaly cukroví, stromky a hračky, šactvo a boty. Byl založen rovněž zvláštní šekový účet na podporu uprchlíků.

Celkově se v závěru roku 1938 nehledělo do budoucnosti s velkým optimismem, jak je patrné z řádků spisovatele Eduarda Basse: „Před dvaceti lety jsme si říkali, že poprvé slavíme české a slovenské Vánoce. Po dvaceti letech si můžeme jen přát, aby to zůstalo pravda, aby tyto nejtíšší a nejdůvěrnější svátky byly i nyní svátky míru a pokoje v českých a slovenských duších, svátky vroucího zahloubání v podstatu národního bytí a v naše vztahy k ideám křesťanství“.

Germánské pojetí svátků bylo na území protektorátu obecně odmítáno, narození Ježíše v Betlémě jako symbol Vánoc připomínal ve vánočním projevu i Emil Hácha. Častým knižním dárkem pro děti byl Alšův Špalíček nebo Pohádky Boženy Němcové.

Poslední svobodné Vánoce v roce 1947 probíhaly v poněkud zvláštní atmosféře. Na jedné straně se zdálo, že vše běží při starém – na náměstích se pod Stromy republiky vybíralo do kasiček, životní úroveň se zvyšovala, hospodářská produkce rostla a Vánoce opět nabízely knihy.

Na druhou stranu ale pod touto fasádou doutnal skrytý boj o budoucí směřování země. Zejména komunisty ovládané tiskoviny již delší dobu vyzdvihovaly sovětské metody a útočily na představitele „domácí i zahraniční reakce“.

Poté co komunisté převzali v únoru **1948** moc, dostala se UNRRA (vůbec první projekt mohutné mezinárodní humanitární a rozvojové pomoci v dějinách), tak jako všechno americké a západní, tedy „imperialistické“, na index. Bylo o ní dovoleno publikovat jen pár hanlivých článků, nejapných kreslených vtípů a básniček. Ve školách se o ní (stejně jako o našich letcích působících za války ve Velké Británii nebo o tom, že Plzeň osvobodili Američané) nesmělo mluvit.

Vedoucí funkcionáři komunistické strany si uvědomovali, že Vánoce představují pro obyvatele Československa důležitý svátek, kdy se hodně vzpomíná a srovnává. A právě proto se podle mnohých snaží prostřednictvím tisku vylíčit situaci v prvním roce své vlády v těch nejružovějších barvách. Na podporu toho připravili speciální balíčky s nedostatkovým zbožím, které měly před Vánocemi zaplavit české a slovenské obchody. Dne 24. prosince 1948 došlo v Československu poprvé k situaci, kdy státní projev k jednomu z největších křesťanských svátků přednesl představitel politické strany, jež programově hlásala ateismus. Úkolu promluvit na Štědrý den k občanům Československa se nezhostil prezident, ale předseda vlády Antonín Zápotocký. Z vánočního poselství zůstalo v štědrovečerním projevu pouze přání pokoje, vyslovené na jeho začátku a konci. (*Ježíšek vyrostl, zestaral, narostli mu fousy a stává se z něho Děda Mráz z vánočního projevu Antonína Zápotockého v roce 1952*)

Zatímco rok **1968** byl v Československu velice rušný, vánoční svátky probíhaly v daleko poklidnější atmosféře. Lidé si pomalu zvykali na přítomnost sovětských vojsk, jejichž vpád v srpnu 1968 byl pro společnost probouzející se z dvacetileté letargie šokem. A lidé se spíše soustředili na obranu vymožeností, které jim krátké období relativní svobody jara a léta roku 1968 přineslo.

V tomto roce se v Československu znovu obnovovaly i prvorepublikové tradice, které byly po komunistickém „vítězném únoru“ zadušeny, jako třeba Vánoční strom republiky. Vánoce v roce 1968 přinesly návrat ještě další tradice. Zatímco za první republiky promlouval prezident k občanům vždy na Štědrý den, v padesátých letech se po sovětském vzoru tato tradice přesunula na Nový rok.

V roce 1968 – asi kvůli „naléhavosti“ situace – promluvil k občanům v televizním projevu i tehdejší předseda vlády Oldřich Černík. Jeden ze symbolů pražského jara tehdy nabádal ke zklidnění vášní a ubezpečoval diváky, že žádné převratné politické změny se v nejbližší době nechystají.

O Vánocích roku 1968 dostali lidé také jedinečnou příležitost nadělit svým blízkým knížky, které už zanedlouho šly jako „závadové“ do stoupy nebo byly vyřazeny z veřejných knihoven. Jejich šťastní majitelé je pak po následující léta opatrovali jako oko v hlavě. Děti v tomto roce nejvíce toužily po mayovkách, např. Vinnetou vyšel během krátké doby již potřetí a vždy v obrovském nákladu.

Vánoční klid však netrval dlouho. Tři týdny po svátcích, dne 19. ledna se na protest proti rezignaci obyvatelstva upálil na Václavském náměstí student Filozofické fakulty Jan Palach. Pohřeb Jana Palacha dne 25. ledna 1969 se stal velkým protestem proti pokračující okupaci. Normalizace v Československo právě začala.

Web ČT 24

VÁNOČNÍ POVÍDKY K ZAMYŠLENÍ

V tomto domě se střílet nebude

Byl Štědrý večer roku 1944. Měl jsem tehdy dvanáct let. Bydleli jsme spolu s matkou v (německých) Ardenách, blízko belgických hranic. Před válkou náš malý ošumělý domek

sloužil otci při rolnických pracích. Když nás sem otec posílal, říkal mně: „V lese najdete bezpečí. Svěřuji ti matku, Fritzi. Nyní jsi pánem domu ty!“ Otec byl zmobilizován do takzvané civilní obrany a nemohl přijít za námi.

Ten večer zuřil okolo nás urputný boj o Ardeny. Maršál von Rundstedt vrhl do zoufalé ofenzívy všechny své síly. Neustále duněla děla, štekaly kulometry, letadla neustále přeletovala nad lesy a světlomety přesekávaly noční tmu jako ohnivé meče. Nedaleko nás umíraly stovky spojeneckých a německých vojáků.

Najednou někdo začal silně klepat na dveře. Matka rychle zhasla svíci. Šel jsem se podívat, kdo to je. Ona mne však předešla a sama otevřela dveře. Venku stáli dva muži s ocelovými helmami na hlavách. V první moment vypadali jako nějakí duchové. Jeden

z nich oslovil matku neznámou řečí opětovně ukazujíc na třetího vojáka, který ležel před námi na zemi. Maminka pochopila dříve než já, že jsou to američtí vojáci – naši nepřátelé.

Chvilí zůstala úplně potichu. Opřela se o mne, jako by u mne hledala pomoc. Vojáci byli po zuby ozbrojeni a mohli vejít do místnosti i násilně. Stáli však venku a prosili očima, abychom je pustili do domu. Raněný

vypadal více mrtvý než živý.

„Kommt herein! Pojďte dovnitř!“ řekla konečně matka. Vojáci vzali raněného a nesli ho dovnitř. Zde ho položili na moji postel. Ani jeden z vojáků nerozuměl německy. Když se maminka pokusila prohodit několik slov francouzsky, jeden z vojáků cosi povídal lámanou francouzštinou. A pak se matka začala starat o raněného. Mezi tím se obrátila na mne: „Fritzi, tito dva mají ztuhlé prsty, pomoz jim sundat kabáty a boty a dones kbelík sněhu.“ Za chvíli jsem již drhnul vojákům nohy sněhem. Dověděli jsme se, že voják snědé pleti se jmenuje Jim. Jeho přítel Robin měl vysokou atletickou postavu. Raněný Harry ležel na posteli a byl bledý jako sníh. Vojáci ztratili spojení se svým oddílem a už třetí den bloudili po lesích.

Matka mi přikázala: „Fritzi, jdi chytit Hermanna, dones i trochu brambor z komory.“ Hermann byl náš velký kohout, kterého se maminka chystala zabít na Nový rok, kdy měl přijít domů i tatínek. Zatímco matka čistila spolu s Jimem zařezaného kohouta, Robin seděl u Harryho a dlouhými pásy z maminčiny postelové plachty mu obvazoval postřelenou nohu. Brzy se začala šířit v celé místnosti příjemná vůně pečeného kohouta. Právě jsem připravoval stůl, když jsem najednou uslyšel nové bouchání na dveře. Myslel jsem si, že to budou další Američané, kteří zabloudili. Šel jsem do předsíně a zavřel za sebou dveře do kuchyně. Matka vyšla hned za mnou. Otevřeli jsme dveře a zůstali stát naproti čtyřem vojákům v uniformách, které jsme moc dobře znali. Byli to naši němečtí vojáci. Naši.

Strach nás jakoby přikoval k zemi. Znali jsme tvrdý vojenský zákon. Věděli jsme, že dát přístřeší nepřátelským vojákům je zrada, za kterou se platí životem. Maminka se brzy ovládla a zcela pokojně řekla: „Frohe Weihnachten! Veselé Vánoce!“ „Fröhliche Weihnachten!“ odpověděl kaprál a začal matce vysvětlovat: „Ztratil se nám náš oddíl a chtěli bychom u vás pobýt do zítřka. Můžeme si zde odpočinout?“

„Samozřejmě,“ odpověděla matka, „a můžete i něco teplého sníst.“ Vojáci se radostně usmáli, když ucítili přes zavřené dveře vůni jídla. „Ale,“ dodala pevně matka, „máme jiné tři hosty, které jistě nebudete pokládat za své přátele.“ A tu najednou její hlas nezvykle zpřísněl: „Dnes je Svatý večer a v tomto domě se nebude střílet!“ „Kdo je tam? ... Američané?“

Matka se pevně podívala každému do očí, pak znovu pevně jednomu po druhém hleděla do zimou ztvrdlých tváří. „Poslyšte,“ říkala úplně pomalu, „mohli byste být mými syny, stejně jako ti uvnitř. Mládenec, raněný do nohy, je na tom velmi zle. Jeho dva přátelé se ztratili v lesích. Stejně jako vy. Aspoň přes tuto noc“ obrátila se ke kaprálovi, „aspoň přes tuto noc, přes tuto svatou vánoční noc se přestaňte zabíjet!“ Kaprál se na ni dlouze zadíval. Uběhli dvě, tři minuty úplného hrobového ticha, které se zdály

nekonečné. Pak matka přerušila jakékoliv váhání: „Pojďme!“ Znělo to jako vojenský rozkaz. A potom silně zatleskala rukama. „Prosím položte zbraně sem do kouta a pospěšte si, aby vám ti tři uvnitř všechno nesnědli.“ Ohromení němečtí vojáci odložili své zbraně na hromadu vedle dveří Čtyři pistole, tři automatické pušky, jeden kulomet a dvě pancéřové pěsti.

Mezitím maminka spěšně vešla do kuchyně a Jimovi všechno vysvětlila francouzsky, Jim řekl něco anglicky a já jsem s údivem pozoroval, jak i dva Američané odevzdávají mamince zbraně.

Když potom Němci i Američané nervózně stáli jeden vedle druhého v naší malé světnici, matka přímo mistrovsky zvládla celou situaci. Stále se usmívala a snažila se všechny obsluhovat s tou největší láskou. Měli jsme v domě jenom tři židle, ale postel matky byla velká a na ní si sedli vedle Jima a Robina němečtí vojáci.

Dříve, než jsme se dali do jídla, maminka se pomalu pomodlila modlitbu Otče náš. Upečený kohout zmizel, jakoby někdo plesknul dlaní. Potom máma přinesla trochu ovoce a koláče, ba nalila každému do pohárků i trochu vína. Všichni jsme si ťukali a navzájem si přáli: „Veselé Vánoce!“

Před svítáním kaprál poradil Američanům, jakou nejkratší cestou se mohou dostat zpátky ke svým oddílům. Bylo zcela zvláštní, že Němci měli mimořádně přesné informace, i když sami zabloudili. „Jděte vedle této říčky,“ říkal kaprál a přitom ukazoval na mapě Jimovi, kudy mají jít, „a o něco výše najdete oddíly vaší první armády.“ Matka přeložila všechno Jimovi do francouzštiny. Jim se jen usmál a podal kaprálovi ruku. Pak máma vrátila všem jejich zbraně.

„Chlapci, buďte opatrní! Chci, abyste se vrátili do svých domovů, až k tomu přijde doba. Bůh vás všechny opatruj!“ Vojáci si navzájem stiskli ruce a my jsme se za nimi ještě dlouhých pár minut dívali, jak se vzdalovali opačnými směry.

Když jsme potom vešli dovnitř, maminka vzala do rukou starou rodinnou Bibli. Díval jsem se do matčina obličej. Kniha byla otevřena právě na místě událostí prvních Vánoc. Božské dítě se narodilo Marii v městě Davidově. Pastýřům se zjeví andělé a zpívali: Sláva na výsostech Bohu a na zemi pokoj lidem dobré vůle!

Neubráníl jsem se dojetí a maminku jsem políbil: „Maminko, ty jsi byla dnes tím andělem! Ty jsi zvěstovala lidem pokoj Boží, pokoj lidem dobré vůle.“

Z webu Vira.cz

Přání se maj plnit o Vánocích

Hedvika v nemocnici nabyla dlouho. Zkolabovala, protože prodělala těžkou chřipku. V horečkách zvládla zatopit, uvařit si čaj, až ji nakonec dostihlo celkové vyčerpání a dehydratace. V nemocnici ji zavodnili infuzemi, dostala podpůrnou léčbu a za dva dny už byla propuštěna do domácí léčby „Přijede sestra,“ lhala bez mrknutí oka lékaři. „Budou přece Vánoce, nemůžu jí to udělat!“ Podepsala revers a sbalila si tašku, kterou jí do nemocnice přinesla přítelkyně Zdena.

„Paní Šilhavá se vrátila, je už doma,“ dívala se Maruška oknem za odjíždějící sanitkou. „Vítku, já vím, že je hodně protivná, ale přece jí tam nenecháme tak samotnou!“ „Já to čekal, že to řekneš,“ usmál se na ní manžel. „Tak jo, pozveme jí. Třeba bude ráda.“ Odmlčel se a skepticky dodal: „No, třeba bude, ale moc bych tomu nevěřil, jednou čarodejnice, pořád čarodejnice. Ale budeme mít klidné svědomí, že jsme to aspoň zkusili.“

Na druhý den dopoledne Maruška zazvonila u paní Šilhavé. Otevřela jí malá drobná šedivá paní. „Propána krále, jí v duchu Maruška, ale na den, včera jsme s z nemocnice. Chtěla jsem se „Nic nepotřebuji,“ chtěla slova jí nějak nešla z úst. Odkašlala si a začala znovu. „Nic nepotřebuji nic, všechno zvládám!“ „Jsem ráda, že je vám už líp,“ usmála se Maruška. „Víte, nás oba mrzí, že jsme si poslední dobou nerozuměli. Rádi bychom s novým rokem začali znovu.“

Hedvika přešlápla z nohy na nohu. Co to ta holka povídá? Už aby raději šla! Ale nemůže jí přece vyhodit, když jí před pár dny ona i ten její praštěný manžel pomohli! „Opravdu nic nepotřebuji. Děkuji vám, že jste mi zavolali doktora, byla jsem jen nějaká slabá. A co bude dál, uvidíme ...“ Maruška ji nenechala domluvit a přerušila jí dřív, než stačila doříct odmítavá slova. „Já vás vlastně přišla pozvat na zítra večer k nám. Byli bychom moc rádi, kdybyste přišla. Bude nás lichý počet a to se nemá. Nosí to prý smůlu. Prosím, přijďte k nám na večeři! Máme kapra, jestli ho nemáte ráda, udělám vám řízek nebo i něco jiného!“ Hedvika na ní jen zírala. Ta mladá říká ... Oni ji zvou? Chtěla odmítnout, říci „nechci, nestojím o vás,“ ale z úst vypadla slova úplně jiná „...přijdu, děkuji!“ Pak sama sebou zděšená zavřela rychle dveře, jen ještě zaslechla, jak na ní ta dívka volá. „Zítra ve čtyři odpoledne, ano? Moc se na vás těšíme!“ „Jsi tu hodně brzy, jak to dopadlo? Přijde zítra?“ vyptával se Vítek a skepticky se usmíval. „Přijde,“ byla nadšená Maruška. „Měli jsme se vsadit, prohrál bys!“

.....

Celý ten další den bojovala Hedvika sama se sebou. Půjde? Nepůjde? Vymluví se na to, že jí něco bolí, jenže oni jsou schopni zase volat doktora! Půjde. Ale proč? Na co jí bude setkání s takovými sobci? Že jí teď pomohli? Kdo ví proč! Ona přece ví, že jsou sobečtí. Vždyť to v létě slyšela na vlastní uši! Ty jejich úvahy, plány ... Ví, že myslí jen na sebe a na to, aby si v životě jen užívali! Ne, nejde tam. A jestli pro ni ta mladá přijde, tak jí to řekne. A vyhodí jí! Myšlenky se jí v hlavě honily celý den. Pak se pěkně oblékla, učesala a prohledala spíž, co by sebou mohla vzít jako dárek. Přesně ve čtyři hodiny zazvonila u sousedů. „Já otevířu, já“ vykřikl někde uvnitř domu dětský hlásek a vchodové dveře se otevřely. Na prahu se objevila malá holčička. „Dobrý večer,“ zazpívala tenkým hláskem. Hedvika na ní užasle zírala. „Naděnko, Naděnko,“ zaúpěla nakonec a zapotácela se. Z rukou jí vypadla taška s kompoty, zařinčelo rozbité sklo. „Vítku,“ vykřikla Maruška vyděšeně, „honem sem pojd!“ A sama už paní podepírala, s Vítkovou pomocí ji dovedla do pokoje a tam usadila do křesla. „Paní Šilhavá, paní Šilhavá, napijte se, slyšíte mne?“ Hedvika mlčela a stále očima sledovala holčičku. Ta stála poblíž křesla a vyděšenýma očima ji sledovala. „Teto, ta paní umře?“ vzlykla vystrašeně. „Neboj se, neumře,“ uklidňovala jí Maruška, ale sama byla vylekaná až na půdu. Co se stalo? Proč paní Šilhavá volala nějakou Naďu? Pak Hedvika natáhla ruku k děvčátku. „Pojď sem ke mně,“ zachraptěla. „Jak se jmenuješ, holčičko?“ „Miluška,“ píplo děvčátko. „A dál?“ ptala se Hedvika s úzkostí i nadějí. „Jak se jmenuješ dál?“ „Pešková,“ pípla opět holčička. „Pešková,“ opakovala zklamaně Hedvika. „Já jsem myslela ...“ „Miluščina maminka ...“ začala povídat Maruška ... „Bože, já jsem trdlo,“ přerušila jí Hedvika. „Ty máš příjmení jako tvůj tatínek. Maminka byla přece vdaná, že?“ a s novou nadějí se na holčičku zahleděla. „Já nemám tatínka,“ kroutila hlavou Miluška. „Mám jenom maminku. Ale ona je v nemocnici, je moc nemocná, ani na návštěvu k ní nesmím!“ a v očích se jí objevily slzičky. Hedvika jí přitáhla k sobě. „Chudinko moje maličká. Máš jméno jako moje maminka. Také se jmenovala Miluška Pešková!“ Zarazila se. „Miluše Pešková,“ zopakovala nahlas. Pak se obrátila k Marušce a Vítkovi. „Co se to tu děje? Kdo ta holčička je?“ „Je z našeho Domova. Co v něm pracuji,“ odpověděla nechápavě Maruška. „Dnes je u nás na návštěvě, protože ...“ zarazila se, podívala se na holčičku, pak na manžela. „Vítku, myslím, že Haf potřebuje vyvenčit, běžte s Miluškou na procházku, ano?“ Vítek pochopil. Jen za ním s Miluškou zapadly dveře, sedla si Maruška vedle paní do druhého křesla a začaly si povídat.

.....

U večeře jich byl opravdu sudý počet. Ale o dvě duše více, než Maruška s Vítkem plánovali. Protože Miluška moc prosila, aby s nimi jedli i pes Haf a kočka Bětka. Maruška umluvila Vítka a přání jí splnila. Samozřejmě jim neprostřela na svátečně vyzdobeném stole. Misky s kousky kapra a vařené zeleniny jim položila ke zdi tak, aby na ně Miluška dobře viděla. Holčička byla přímo nadšená. Neustále brebentila a komentovala vše, co se kolem ní dělo. „Musím teď pustit na chvíli psa na terasu,“ řekl Vítek, když všichni dojedli. „Ty nikam nechod, Miluško. Čekej tady na Ježíška!“ Holčička

zmlkla a ani nedutala. Upřeně velkýma očima hleděla oknem do tmy. Náhle někde zazvonil zvoneček. „Miluško, ...“ oslovila jí tiše Maruška, „Pojď se podívat do pokoje!“ Na nazdobeném stromečku hořely svíčky, prskaly prskavky a pod ním na zemi ležela kupa balíčků. „Nejmladší rozdává,“ přistrčil k nim Vítek holčičku. Ta váhavě vzala jeden do ruky a nejspíše se obrátila k ostatním. „Musíš přečíst, co je na něm napsáno,“ poučil jí Vítek. „Teta Maruška,“ slabikovala Miluška. „To je moje,“ Maruška si převzala dárek. „Čti dál, Miluško, pro koho jsou ty další?“ Miluška už pochopila. Brala jeden balíček za druhým, hledala jmenovky a pomalu četla jména. Když už po třetí četla to své, zbylé dárky jí přestaly zajímat. Rozbalovala si ty své a objevila panenku, obrázkovou knížku, pekáč na sních. Pak se celá rozzářená obrátila na Hedviku. „Podívej, co všechno mi Ježíšek přinesl. Byla jsem moc hodná. A co jsi dostala ty?“ „Ježíšek nevěděl, že tu budu,“ pokoušela se situaci zachránit Hedvika. „Ale věděl,“ usmál se Vítek. „Taky vám tu něco nechal!“ a podal jí jeden z balíčků. Hedvice se třepaly ruce, když ho přijímala. Tak dlouho na Vánoce žádný dárek nedostala. Rozpačitě držela dárek v ruce. Zvědavá Miluška nevydržela. „Já ti to rozbalím,“ vyskočila a hned nadšeně začala trhat. „Ježíšek ti přinesl knížku! Ale nejsou v ní žádné obrázky, ty jsi zlobila?“ Hedvika se rozesmála. „Asi jsem zlobila.“ Miluška se na ní chvíli dívala. Pak si sedla vedle ní a přitulila se. „Já mám maminku a tetu a strejdu. Ale nemám babičku. Protože ta moje bydlí moc daleko a já jí vůbec neznám. Maminka mi slibovala, že jí najdeme, ale teď nemůže. Budeš moje babička?“

.....

Konečně bylo blažené děvčátko v posteli. Tak moc toho ten den prožilo. Teď tvrdě spí, vedle na polštáři leží nová panenka. Dospělí ještě sedí v pokoji celí udivení, co se to všechno vlastně přihodilo. „Je to moje vnučka!“ pronesla Hedvika zamyšleně. „Z toho, co povídala, a ta její podoba, celá moje Naděnka. Její otec, no bil mne. Ona se mně snažila bránit, ale byla taková slaboučká. Nevydržela by v tom žít stále. Byly jsme domluvené, že jakmile jí bude osmnáct, odstěhuje se. Aby ji nemohl donutit se vrátit. Dala jsem jí tenkrát všechny peníze, co se mi podařilo ušetřit. Pak, když manžel zemřel, jsem se pokoušela hledat, ale ... Nevěděla jsem, že se jmenuje jinak. Přijala příjmení mé matky za svobodna..“ „Proč jste se proboha nerozvedla?“ ptala se s údivem Maruška. „Byla jiná doba,“ povzdechla si Hedvika. Dům byl manžela, já neměla nic. A vůbec, tenkrát se ženy moc nerozváděly.“ Neprozradila, jak jí Jiří vyhrožoval. Že jestli od něj odejde, najde si jí a zabije jí i holku. Raději trpěla, aby dceru ochránila. „Teď bych měla začít povídat já!“ začala pomalu. „Víte, já byla přesvědčená, že jste velicí sobci, jenomže jsem se spletla!“ Vyprávěla, jak jednou v létě zaslechla náhodou jejich hovor. Slyšela, jak Vítek Marušce vysvětluje, že budou žít bez dětí. Kam všude si zajedou, co si koupí. Jak jim samotným bez dětí bude dobře. Podle jejich povídání tehdy usoudila, že jsou to sobci, kteří děti nechťejí, protože by se kvůli nim museli omezovat. „Ale tak to přece není,“ zašeptala Maruška. „To je úplně jinak.“ Vítek a Maruška si dítě přejí už několik let. Jenže se nedaří. Vyšetření ukázala, že Maruška má zdravotní problémy a pravděpodobně mít dítě nikdy nebude. Vítek se jí tehdy snažil jen utěšit. Povídal jí, že jí má rád, nikdy jí neopustí. Že mají spoustu let před sebou a než se něco rozhodně definitivně, budou jezdit po světě a užívat si. „Tak je to,“ zamyšleně pronesla stará paní, „jak lehce se může člověk zmýlit!“ „Už se tím netrapte,“ usmála se na ni Maruška. „A chtěla byste,“ začal Vítek váhavě, „chcete navštívit dceru v nemocnici? Já bych vás tam zítra odvezl autem!“ „Vy byste mne tam odvezl? Za mojí Naděnkou? Vy víte, ve které nemocnici leží?“ „No, samozřejmě, my za ní už byli. Potřebovali jsme její souhlas, aby Miluška mohla být u nás,“ přikývl Vítek. „Naděnka, já uvidím moji Naděnkou,“ Hedvika měla v očích slzy a v hlase úžas. Konečně jí uvidí, obejmě, zkusí jí nahradit všechny ty měsíce a roky, kdy jí nemohla nějak pomoci. Seděli, usmívali se na sebe a v duchu probírali svá přání a touhy. Ani jeden z nich si nevšiml, že venku proletěla padající hvězda a na své cestě krátce problikla do pokoje škvírou mezi závěsy. Padající hvězdy plní přání. A kdy jindy by měla plnit přání než o Vánocích? Nikdo z nich netuší, že příští rok jich na Vánoce bude o dvě osoby víc. Protože ani doktoři zatím nepoznali, že Naděnce

poslední léčba zabrala. Že už má jen krůček k uzdravování. A kdo bude ta druhá osoba? No, osoba ... jenom taková mrňavá osůbka to bude ...

Web. Čt24

STRÁNKY DĚTEM – VÁNOČNÍ POHÁDKA

Jak to bylo na vánoce

„Heč,“ povídala kočička pejskovi, „já něco vím.“ – „A copak?“ divil se pejsek. „Heč,“ povídá kočička, já vím, že pan Čapek má napsat na Vánoce nějaké povídání pro ty malé děti, zase něco o nás, o kočičce a pejskovi.“ – „Hehe,“ těšil se pejsek, „ale jen aby to tam o mne pěkně napsal!“ – nemůže na nic připadnout, a pořád neví, co by napsal. chyba,“ prohlásil pejsek, „pak nenapadne a napíše o nás povídala kočička, „taky mám mu něco poradit. Mně ani nejde tak o toho pana Čapka, ale o ty děti, co jim to budou číst.“ „To je pravda,“ řekl pejsek, „jakpak by ty dětičky k tomu přišly, aby měly o Vánocích o nás nějaké špatné povídání? Pojd' a poradíme tomu panu Čapkovi něco!“ – „Tak půjdeme,“ rozhodla kočička, „ale zadarmo to neuděláme, jsou Vánoce a my nemáme ani kousek vánočky; musí nám za tu radu něco dát.“

Tak se pejsek s kočičkou sebrali a šli dát radu panu Čapkovi, který nevěděl, co o nich na ty vánoce dětem napsat. „Já už vím,“ povídá pejsek cestou, „já už vím, co mu poradím! Řeknu mu, aby napsal povídání o tom, že ty jsi zakletá princezna a já že jsem zakletý princ.“ – „Jakýpak zakletý princ,“ smála se mu kočička, když máš blechy! To princové nemají, kdopak ti tohle bude věřit, princové nemají blechy, ty máš jen psi.“ – „Však ty taky nejsi žádná zakletá princezna,“ řekl pejsek, „však jsem zrovna tuhle viděl, že jsi se drbala.“ – „Proč bych se nedrbala,“ řekla kočka, „když mě to štípalo! Ale kdybych chtěla, mohla bych třeba panu Čapkovi říci, že já jsem zakletá princezna a ty blechy že jsou zakleté komorné.“ – „A já bych mohl říci,“ chlubil se pejsek, „že ty moje blechy, to že jsou zakletí rytíři a že jich mám celé vojsko.“ – „Nu, víš, pejsku, tohle nebudeme povídat,“ usoudila kočka, „ten pan Čapek by nám to ještě možná uvěřil, ale ty děti by to jistě nevěřily a řekly by, že to špatně napsal. Poradíme mu raději něco šikovnějšího, co by nám bylo dobré, když si s námi dětičky chtějí hrát. To víš, někdy to bývá trápení, jak nás ty dětičky tahají. Tak ať něco o tom pan Čapek dětem napíše a my z toho budeme mít užitek.“ – Ba, to je pravda,“ řekl pejsek, „od některých dětí jsem zkusil moc, až jsem raději utek.“

Tak si pejsek s kočičkou povídali, až došli k panu Čapkovi.

Pan Čapek seděl za stolem, pero držel v ruce, nemohl na nic připadnout a nevěděl, co psát. „Propánajána,“ povídá si, copak já mám na Vánoce napsat těm dětem o pejskovi a kočičce, když mě nic nenapadá? Kdyby mně tak někdo přišel poradit!“

Vtom něco zaťukalo na dveře, vstoupili pejsek s kočičkou a řekli: „Pane Čapek, my vám jdeme poradit.“ – „Děkuji vám,“ zvolal pan Čapek radostně, „vy jste mne vysvobodili! V zemi, která se jmenuje Redakce, panuje zlý obr jménem Klíma, jenž sídlí za devaterými dveřmi v jeskyni, která se zove Šéfárna. Ten mně uložil přetěžkou práci, abych rychle napsal vánoční povídání pro děti, ale já pořád nevím co, a nic mě nemůže napadnout. Tak si tu lámou hlavu a přemýšlím již sedm dní a sedm nocí, a pořád mně nemůže nic napadnout a pořád nevím, co bych těm dětem o pejskovi a kočičce napsal. „Nenapíšeš-li,“ rozkázal mně strašným hlasem obr Klíma, „proměním tě v tvarohový sloup a budeš tak u psacího stolu přemýšlet až do konce světa a budeme tě těm dětem ukazovat pro hanbu za vstupné padesáti haléřů. Tak tu tedy, milý pejsku a kočičko, sedím a nevím co, až vy jste přišli mně poradit. Vysvobodili jste mne od toho strašlivého osudu, že bych se měl stát sochou z tvarohu, i dám vám za to, čeho si jen budete přát.“

„Uděláme vám to, pane Čapek, lacino“ povídá na to kočka, „třebaže teď na Vánoce všechno přidražilo. Tak já vám radím, abyste napsal, že kočka má ocas.“ – „To vím,“ podivil se pan Čapek, „ale co s tím?“ – „Ó panečku, s tím je mnoho,“ řekla kočka, „kočočí ocas je pro kočku ta největší ozdoba. Jak by to na světě vypadalo, kdyby kočka měla ocas kravský nebo koňský a kůň nebo kráva měli ocas kočičí? Ale ono je to na světě kupodivu všechno tak správně zařízeno, že kočka má ocas kočičí a žádný jiný, a proto si ho váží a je na něj hrdá. Když si kočka sedne nebo lehne, založí si jej pěkně kolem sebe, když kočka kráčí, nese jej tak vznešeně za sebou, že se každý ohlíží, jak jí to krásně sluší. A když se kočka zlobí, tak tím svým ocasem tak přísně mává, že se každý lekne. Na to všechno, pane, má kočka svůj ocas.“

„To tak vím,“ povídá pan Čapek, však vám, kočká, také nikdo ten váš ocas nebere. Aspoň jsem nic takového v novinách nečetl, a čtu je přece denně.“ – „Jakpak nebere?“ řekla kočka, „malé děti nás za něj berou! Tuhle si chtěla jedna holčička se mnou hrát a chytla mne za ocas, jako kdyby to bylo držadlo od lívanečnicku. Neptejte se, jak jsem se o ten ocas bála a jak to bolelo! Tak vám mě za něj táhla, že jsem namouduši myslila, že mně jej utrhne. Já vám nejdřív plakala, pak jsem vrčela, na to skuhrala a nakonec syčela, a když už jsem si nevěděla rady, tak jsem jí tlapičkou sekla. Jenom trochu, ale to svět neviděl, co ta holka nadělala křiku! Tak byste měl, pane Čapek, do těch vánočních novin napsat, aby děti netahaly nás kočky za ocas, nebo si nikdy s nimi nabudeme hrát.“

„Máme to my zvířátka vůbec někdy s dětmi trápení,“ připojil se pejsek. „Nás, pejsky, zas tahají za uši, a to vám bolí, že se to ani vypovědět nedá. Pes má uši na hlídání, pořád jen poslouchá, kde se co šustne, aby to tak nebyl zloděj nebo loupežník; pes má, panečku, ouška nějak citlivá! A teď si představte, že přijde takový kluk, sám má uši třebas nemyté, a teď vás tahá za ouška a tahá za ně, jako kdyby to byl nějaký hadr. A ještě vám při tom třeba šlápne na nohy, až to kvikne. To pak, pane, jak jsem dobrák od kosti (já nejraději ty měkčí, z drůbeže nebo telecí), to pak přestávají všechny spásy a já usápnu se na kluka a zařvu na něj: „Jedeš, ztrať se, ztrať, nebo bych tě raf! – nu a pak kluk utíká a brečí, že byl pes na něho zlý. Tak to taky byste měl, pane Čapek, do těch vánočních novin napsat, aby děti netahaly psy za ouška a nešlapaly jin na tlapičky.“

„A to tam zároveň napište, aby taky kočká nešlapaly na tlapičky a netahaly je za ouška,“ připojila se kočka, „nás to taky bolí, zrovna tak jako psy.“ – „A pejsky ať taky netahají za ocas, to my taky nemáme rádi,“ řekl pes. „Tak teď to všechno napište a dejte nám něco za dobrou radu.“

Tak tedy pan Čapek dal kočičce za dobrou radu kus vánočky a – protože jsou Vánoce – k tomu měchýř z ryby. Psovi – ten fíky, datle ani pomeranče nejlí – dal pořádný konec salámu, tři syrečky a několik kostek cukru. „Tak vidějí, vašnosti, dali jsme jim tu radu lacino,“ řekli pes s kočičkou, „zrovna jsme si něco takového na zub přáli. Tak jim děkujeme, má úcta a veselé Vánoce! A ať je to v těch novinách napsáno všechno tak, jak jsme to řekli!“

Odešli spokojeně domů a pan Čapek sedl ke stolu a všechno to teď začal psát, jak to bylo, až to všechno napsal, jak mu to kočička a pejsek řekli.

Napsal on to tak dobře, jak mu to kočička a pejsek řekli? Jestli on to nenapsal jinak, než to bylo? My to dobře víme, jak mu to ten pejsek s kočičkou všechno řekli! Povídají děti. Jestli to akorát tak nenapsal, ať je z něho sloup z tvarohu a my se na něj budeme chodit dívat za padesát haléřů. – Nu tak, děti, když víte, jak to bylo, a pan Čapek to teď zrovna dopsal, tak si to musíte přečíst znovu, abyste se přesvědčili, napsal-li to zrovna tak, jak to víte, jak to bylo s panem Čapkem, pejskem a kočičkou.

Z knihy Povídání o pejskovi a kočičce od Josefa Čapka

NOVÝ ROK V ZÁPADNÍM KRUŠNOHOŘÍ

Do nového roku se mělo podle dávné tradice vstupovat s hudbou a tancem, čímž se lid na celém Karlovarsku vždy důsledně řídil. Až do přelomu 19. a 20. století se Nový rok slavil vesměs doma. Teprve po první světové válce se silvestr a Nový rok začaly stále více slavit mimo domov, u přátel, v hostincích a restauracích. V hostinci se o půlnoci zhaslo a hosté bubnovali na stoly (patrně velmi vzdálený ohlas někdejšího střílení a šlehání bičem k zaplazení zlých duchů).

Po posledním úderu hodin se rozsvítilo a hosté si navzájem provolávali „*Prosit Nový rok*“. Pak následovalo připíjení a blahopřání všech přítomných mezi sebou. V Ostrově bylo zvykem rozbít při novoročním blahopřání sklenici či porcelánovou mísu. Každý host si vzal střepy pro štěstí. Jinde vypouštěli do místnosti selátko nebo přinášeli na rukou selátko s červenou mašlí, které si každý pohladil, někde se s kozlem. Častým zvykem se vesele „skákalo do Nového všechny zvony, jinde se Nová z kostelní věže. V Karlových troubením ze Zámecké věže. tržičtě stovky posluchačů.

V 19. století se v Karlových Varech na Nový rok také provozovala novoroční hudební dostaveníčka, při nichž chodil věžný ze Zámecké věže se dvěma hudebníky po domech, kde zahráli a popřáli štěstí do nového roku. Byli za to štědře obdarováni.

Všeobecně rozšířené bylo na Karlovarsku až do 19. století novoroční zpívání. Hlavně na vsích chodily děti, zejména chlapci, od domu k domu a písničkami přáli domácím šťastný nový rok, za což byli vždy podarováni. Kluci chodili zpívat i do sousedních vesnic, a tak někdy docházelo mezi konkurenčními skupinami novoročních zpěváků k vážným pranicím, které údajně v několika nešťastných případech skončili i smrtí. Na tyto tragické případy prý upomínají některé smírčí kříže. Někde chodili novoroční zpěváci již navečer o silvestru.

Na Nový rok chodili zpívat svým dívkám i mládenci, za což dostávali bohatou výslužku. Všeobecným zvykem bylo na Nový rok chodit přát příbuzným a známým. Děti byly obdarovány penězi a pamlsky. S novoročním přáním chodil po domech také listonoš, hasič, popelář, kominík, v 19. století též kostelník, zvoník a hrobař.

Všude se Nový rok považoval za rozhodný den ve smyslu pověry „Jak na Nový rok, tak po celý rok.“ Některé věci bylo třeba učinit, jiných se vyvarovat. Mělo se brzy vstávat, aby člověk nebyl po celý rok ospalý, něco nového se mělo obléci, alespoň kravata nebo punčochy. Nemělo se šít a zašívát, neboť tím si člověk šil rubáš. Také se nemělo věšet prádlo, protože to do rodiny přitahovalo nemoci. Bylo důležité, koho člověk na Nový rok prvního potkal. Dítě, muž, těhotná žena přinášeli štěstí, stará žena věštila v nastávajícím roce neštěstí.

Ráno se na Nový rok připíjelo na zdraví, v poledne na sílu a večer na krásu. Pro zbohatnutí se onoho dne měla jíst rýže a pro štěstí vepřové maso.

Z knihy Za ztracenou slávou Západního Krušnohoří od Stanislava Burachoviče

Štěstí tomu, kdo ho nemá.

Lásku tomu kdo je sám.

Zdraví všem, kdo nemocní jsou.

Něhu těm, co za krásou jdou.

Slepým sílu slunečních paprsků.

Opuštěným srdce, která pro ně budou bít.

A všem na Vánoce a v novém roce pocit že je krásné žít.

DOTACE V ROCE 2021 PRO OBEC DĚPOLTovice

Poskytnuté příspěvky z rozpočtu Karlovarského kraje v roce 2021

Dotace byly poskytnuty na tyto projekty:

Dětské hřiště pláž Děpoltovice - rekreační oblast - ve výši **54 000 Kč**

Oprava místní komunikace a propustku v rekreační oblasti Děpoltovice - ve výši **263 529 Kč**

Lipová alej Děpoltovice - ve výši **99 000 Kč**

EVROPSKÁ UNIE
Evropské strukturální a investiční fondy
Operační program Životní prostředí

Ministerstvo životního prostředí

Podpora domácího kompostování – obec Děpoltovice

Celkové výdaje: 857 830,-Kč
Dotace EU: 729 155,-Kč (85%)
Příjemce obec: 128 675,-Kč (15%)

EVROPSKÁ UNIE
Evropský zemědělský fond pro rozvoj venkova
Evropa investuje do venkovských oblastí
Program rozvoje venkova

PROGRAM ROZVOJE VENKOVA

Modernizace obecního parku Děpolovice a památek

Reg. č. projektu: 20/00519210/341/142/004624,

byla realizována za finanční podpory z Programu rozvoje venkova, operace 19.2.1 Podpora provádění operací v rámci komunitně vedeného místního rozvoje místní akční skupiny MAS Krušné hory, o.p.s., Fiche 9 Základní služby ve venkovských oblastech.

Cílem projektu je podpořit základní služby a obnovu vesnic ve venkovských oblastech.

Děkujeme místní akční skupině MAS Krušné hory o.p.s. za pomoc při zprostředkování dotace a administraci projektu!

Celkové výdaje projektu: 434 324,-Kč

Konečná výše dotace se určí na základě skutečně vynaložených a řádně prokázaných výdajů

Místo realizace projektu: Park Děpolovice, Park Nivy, Informační tabule kotel, kaplička, Obecní úřad

